

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๓๓๖/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๔ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดเทิง

หมายเลขดำที่ ผบ.๑๑๗/๒๕๖๑

ระหว่าง { นางนง คำหลอม โจทก์
นางอังคณา คำหลอม ที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของที่ดินหกแปลงในจังหวัดเชียงราย ซึ่งจดทะเบียนจำนองไว้แก่ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันประกอบกิจการให้กู้เงิน มีจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นบุตรโจทก์เป็นตัวแทนหาลูกค้าไปทำสัญญากู้เงินหรือขายฝากที่ดิน จำเลยที่ ๑ หลอกลวงให้โจทก์พิมพ์ลายนิ้วมือในเอกสารการมอบอำนาจโดยอ้างว่าเป็นเอกสารประกอบการกู้เงินและจำนองเพื่อนำไปใช้ไถ่ถอนที่ดินหกแปลงดังกล่าว และจะนำไปจำนองแก่จำเลยที่ ๓ เพื่อนำเงินไปชำระหนี้ในระบบของจำเลยที่ ๑ แต่จำเลยที่ ๑ กลับนำที่ดินไปจดทะเบียนขายฝากไว้แก่จำเลยที่ ๓ โดยกำหนดสินไถ่ไว้สูงกว่าราคาประเมินมากแล้วไม่ไปไถ่ถอนทำให้กรรมสิทธิ์ที่ดินหกแปลงตกแก่จำเลยที่ ๓ ทำให้โจทก์เสียหาย ขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนขายฝากที่ดินทั้งหกแปลงและบังคับจำเลยที่ ๓ ส่งมอบโฉนดที่ดินทั้งหกแปลงคืนแก่โจทก์

จำเลยที่ ๓ ให้การว่า จำเลยที่ ๓ ประกอบกิจการซื้อขายทองรูปพรรณ และรับซื้อฝากที่ดิน จำเลยที่ ๓ รับซื้อฝากที่ดินไว้โดยชอบ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลจังหวัดเทิงส่งคดีให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว ...

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ และ (๓) คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกันกับคดี ตาม (๑) ได้ความตามคำฟ้องและคำให้การว่า จำเลยที่ ๓ ประกอบกิจการซื้อขายที่ดินและรับ ซื้อฝากที่ดินไว้จากโจทก์โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นผลประโยชน์ในรูปของสินไถ่ตามทางการค้า ปกติของตน จำเลยที่ ๓ จึงอยู่ในฐานะผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ ส่วนโจทก์อยู่ในฐานะผู้รับบริการไม่ปรากฏว่าโจทก์แสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจ จากการขายฝากที่ดินจึงเป็นผู้บริโภคตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้ เพิกถอนนิติกรรมการขายฝากจึงเป็นคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ส่วนจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งโจทก์ฟ้องอ้างว่าเป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๓ ในการขายฝากนั้นเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกัน จึงเป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๓)

วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภค

